

Glazbeno kazalište

Uredio: Mario Kovač

Iako zbog isprepletenosti glazbe i kazališta kroz obostranu povijest naizgled i ne treba poseban motiv za temat koji se bavi glazbenim kazalištem, odlučili smo se u ovom broju pozabaviti njime zbog dvaju direktnih povoda.

Prvi je neuobičajeno velik broj domaćih produkcija unazad nekoliko sezona koje u sebi uključuju „živu“ glazbu, pri čemu pjevanje i sviranje uživo izvode sami glumci tih predstava, a ne unajmljeni profesionalni glazbenici. Nagla pojava nekoliko takvih predstava unutar kratkog vremenskog perioda, pogotovo uzmemo li u obzir da su se pojavile na repertoarima estetski vrlo različitih kazališnih kuća, pokazuje zanimljiv sinkronicitet Jungovskog tipa, pri čemu razloge za nju možda možemo potražiti u onoj narodnoj mudrosti koja govori da se kroz teška vremena lakše prolazi uz pjesmu. Tako uz prijevod teksta Kurta Weilla o „alkemiji kazališne glazbe“ donosimo i kraći pregled povijesti mjuzikla u Europi, osvrt Igora Ružića na gore spomenuti fenomen, esej Stanka Juzbašića o iskustvu skladanja namjenske kazališne glazbe te kraći razgovor s Matom Matišićem, najpoznatijim dramatičarem među glazbenicima i najpoznatijim glazbenikom među dramatičarima.

Drugi je povod uspjeh Zrinke Cvitešić na West Endu – osvajanje nagrade Olivier, što je vjerojatno najveći pojedinačni doseg nekog našeg glumca ili glumice na inozemnim daskama u žanru mjuzikla. U povijesti hrvatske opere imali smo nekoliko diva koje su odigrale značajne uloge u prestižnim produkcijama širom svijeta, no njihovi uspjesi ipak više spadaju u domenu klasične glazbe, a ne kazališta. Kako Zrinkin uspjeh ne bi ostao popraćen samo u tabloidima i dnevnim novinama, u sklopu temata donosimo recenziju mjuzikla *Once* iz pera naše nove suradnice Petre Jagušić.

◀ Zrinka Cvitešić, Djevojka u mjuziklu *Once*, foto Manuel Harlan